

Jeg vil ingenlunde ved denne Leilighed gaa saa vidt at foreslaa, at alle Desinfektudgifter skulle udredes af Statskassen, men hvad der forekommer mig, at der her er en meget naturlig Anledning til, er at tage den Bestemmelse, at Salærerne i Straffesager saa vel som i beneficerede Sager udredes af Statskassen i Stedet for af Kommunernes Kasse. Utsaa, naar denne Endring kan foretages, skal det være mig meget kjær at kunne yde min Medvirking til, at baade Prokuratorerne og Sagsførerne blive rigtig godt lønede for deres anstrengende Arbejde i disse Straffesager og beneficerede Sager. Med Hensyn derimod til den Forandring med de beneficerede Sager, som her agtes indført, at den, der ved de overordnede Retter taber Sagen for den beneficerede Part, ogsaa skal have Salær, da er jeg meget betænkelig ved at gaa ind derpaa. Det forekommer mig, at det er med god Grund, at Salær kun tilkjendes den, der vinder Sagen, idet det paa en ganske særegen Maade vil skærpe en Mand's Arbejde og Bestræbelse for at vinde Sagen, naar han veed, han faar Intet, hvis han taber den. Jeg tilstaa, at jeg ikke har havt Leilighed til at gjennemlese Motiverne til den ældre Anordning, hvori det er bestemt; men jeg er overbevist om, da det er sket i det gamle Rancelli's Tid, at det har været særdeles gode Grunde, som have ført til denne Bestemmelse. Den synes ogsaa i og for sig ikke at være saa betænkelig, thi de, der give Beneficium til at føre Sagen for de overordnede Retter, maa først undersøge, om der i Sagens Omstændigheder og i den affagte Dom er skjellig Grund til at tilstaa Beneficium til at søge Sagen appelleret. Det forekommer mig derfor, at det er bedst at blive staaende ved den Regel, som man nu har ved de overordnede Retter i denne Henseende. Med Hensyn til hvad min ærede Ven her foran (Dyenhøll) ansøgte om, at den Kjendelse, som der blev affagt om Salæret, skulde kunne appelleres, da er jeg ganske uenig med ham deri. Jeg holder meget lidt af alt dette Appelvæsen. Lad En have Afgjørelsen og Ansvarer derfor, og lad os ikke atter der komme ind paa videregaaende Proces. Derimod er jeg naturligvis ganske enig med det samme ærede Medlem i, at det er meget urimeligt, at der nu skal gjøres en Forandring med Hensyn til Tiden, naar vedkommende Sagsfører kan faae sit Salær. Det er Noget, vi meget godt have kunnet komme ud af i de 25 Aar, hvori jeg har været Dommer og havt med disse Sager at gjøre. Naar der ingen Grund er til at antage, at Dommen vil blive forandret, saa giver man Sagsføreren Salæret i Forfald, naar han trænger dertil, men at have denne Mellemsregning med vedkommende Sagsfører, at han først faar Salæret, og at man, hvis det bliver nedsat ved Overretten, skal kræve noget af det tilbage igjen, forekommer mig urimeligt. Der var ligeledes Noget i, hvad det ærede Medlem ansøgte ved § 1, som det forekom mig, at jeg

ganske kunde tiltræde. Jeg skal derfor hermed slutte, idet jeg som sagt venter og haaber, at det Punkt, som for mig er det vigtigste i Sagen, nemlig at en anden Kasse end Kommunefasjerne kommer til at bære Udredelsen af Salæret, maa blive taget under gunstig Overveielse af den høitærede Minister.

Justitsministeren (Melleman): Det, der er Grundtanken i det foreliggende Lovforslag, er simpelt hen dette, at Billighed kræver, at Sagsførerne faae Betaling for deres Arbejde. Den ældre Lovgivning gaar ud fra et helt modfat Princip. Den oprindelige Regel efter Christian V.s Lov var jo den, at Sagsførerne for Udførelsen af offentlige og beneficerede Sager slet ikke fik Noget af det Offentlige, men kun sit, hvad der kunde blive dem tilkjendt hos Modparten, og det var en Regel, som der maatte ogsaa kunde være Noget i, saa længe Sagsførerne i deres Monopol havde et Vederlag for dette Arbejde i det Offentliges Tjeneste. Men for Resten begyndte man allerede længe, før dette Monopol ophævedes, at føle det Ubillige i den oprindelig gjældende Regel, og som Følge deraf er Lovgivningen allerede fra Slutningen af forrige Aarhundrede succesfult mere og mere kommen ind paa at tilstaa Sagsførerne Salær af det Offentlige. Man er imidlertid i denne Henseende gaaet meget gradvis frem. Først indrømmede man Salær af det Offentlige ved Underretterne og derpaa efterhaanden ved de overordnede Domstole. Jeg tror, at det ligger alene dert, og ikke i noget som helst Andet, at der endnu er bevaret den mærkelige Anomali, at en Sagsfører ved de underordnede Domstole ikke faar Salær, naar ikke den Part, for hvilken han er beskikket, vinder Sagen. Jeg mener, at dette Sidste er en Regel, hvis Ubillighed er saa haandgribelig, at jeg ikke har kunnet tænke mig, at der var Noget, som kunde opkafe Tvivl derom. Jeg mener, at den Anomali, der saaledes staaar tilbage i den nuværende Lovgivning, er haandgribelig urimelig, fordi det ikke er Sagsføreren selv, der vælger sin Sag. Naar det stod i en Mand's Magt at sige Ja eller Nei, naar han opfordredes til at føre en af disse Sager, saa kunde det nogenlunde forsvares at bestemme, at han ikke skal have det mindste Salær, naar Sagen ikke vindes. Men Forholdet er jo netop det, at han befales til at føre Sagen, og selv om han personlig har nok saa lidet Haab om, at Sagen kan vindes, skal han jo føre den. Netop fordi han saaledes beordres til at føre Sagen, uden at man spørger om hans personlige Mening om, hvor vidt den kan vindes eller ikke, forekommer det mig haandgribelig urimeligt at negte ham Salær, naar man ellers tilstaaer en Sagsfører Salær for Udførelsen af beneficerede Sager. Skulde man kunne sige, at han har udført sit Overuforsvarlig, da er det en anden Sag, saa faar